

Recensent: Yvonne Vinke

Henny Servais: “Kamer 13 – Een aangrijpend relaas na de diagnose peniskanker”. Uitgeverij Boekscout, augustus 2016. ISBN 978-94-0222-881-6 (Amputatie/ Kanker/ Peniskanker/ Verpleegkundige als patiënt/ Pijn/ Stoma/ Tumor/ Uitzaaiingen/ Zeldzame ziekten/ Ziekenhuisopname/ Aftakeling/ Communicatie/ Dood/ Emoties/ Euthanasie/ Kwaliteit van zorg/ Levenseinde/ PO). Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

In dit boek van 206 pagina's schrijft Henny over het ziekteproces van haar man Evert, bijnaam Eef. Vanaf het moment dat Henny en Evert ontdekten dat er iets niet klopte tot aan de euthanasie toe, wordt beschreven in het boek. Hierin wordt niet alleen geschreven over de behandeling, maar ook over de impact die het heeft op het gezin en Eef zelf. Na dit persoonlijke verhaal volgt nog een korte aanrader om hulp te zoeken als je zelf een dergelijk proces doormaakt én volgt een korte beschrijving van wat peniskanker inhoudt.

“Henny Servais beschrijft het ziekteproces van haar man Evert, bij wie peniskanker werd gediagnosticeerd. Een zeldzame vorm van kanker. Ze beschrijft een proces van medische inschattingfouten, ongelof, angst, ontredde, taboe en vele operaties. Gevoelig, open en eerlijk beschrijft Henny hoe ingrijpend peniskanker is, zowel fysiek als psychisch. Ze laat niet alleen de wrede kanten van de ziekte en behandeling zien, er is ook ruimte voor humor en kleine momenten van geluk. *Kamer 13* is een boodschap aan de wereld en de hoop dat dit boek bijdraagt aan meer inzicht in deze ziekte. Henny streeft naar erkenning, herkenning en steun voor anderen die hiermee te maken krijgen.” - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

“Henny Servais (1953) woont in Gelderland. Zij heeft een brede ervaring als verpleegkundige, waarbij haar hart in de wijkverpleging ligt. Na het overlijden van haar man Evert heeft ze haar beroep vaarwel gezegd. Een bijzondere afsluiting van een prachtig beroep, met als laatste patiënt haar grote liefde, Evert. Tegenwoordig werkt Henny als vrijwilligster en zet ze zich in voor het project 'Levensboeken schrijven'. Daarnaast is schilderen een grote passie geworden en geniet ze van haar kleinkinderen.” – www.boekscout.nl

Henny en Evert hebben samen drie kinderen: Janneke, Arjen en Martijn. Het boek ‘Kamer 13’ is door Henny geschreven op uitdrukkelijke wens van haar partner Evert. Haar missie is om bekendheid te geven aan het bestaan van peniskanker in de hoop dat het bijdraagt aan meer inzicht in de ziekte en de fysieke/psychische gevolgen ervan, aan een betere behandeling, en dat het herkenning en steun biedt voor anderen die ermee te maken krijgen. Hierdoor is het een combinatie van heel persoonlijke ervaringen en een ‘boodschap aan de wereld’.

Wat viel op:

Het is zeer bijzonder, zelfs bizar, om te lezen hoeveel miscommunicatie er is geweest met het ziekenhuis. In de huidige tijd, waarin we veel meer verstand hebben van de geestelijke impact die bepaalde gebeurtenissen kunnen hebben, zou je hopen dat dit soort dingen beter geregeld waren.

Daarnaast valt op dat Henny heel open het verhaal beschrijft en je echt meeneemt in het ziekteproces. Door deze openheid is het goed mogelijk om je in te leven in wat voor lichamelijke en geestelijke impact deze diagnose heeft, voor zover dat mogelijk is wanneer men zelf de diagnose niet heeft.

Citaten:

Blz. 10/11: “Nee godverdomme, ik wil dat je kijkt! Dit wat je nu ziet ben ik.’ Alsof ik dat nog niet wist. Een jaar lang heb ik hem en al zijn wonden verzorgd. Ik kijk naar zijn lichaam, naar de plek waar zijn penis ooit zat, een stukje lichaam dat er nu zo verschrikkelijk gehavend uit ziet. Zijn onderbuik vol littekens lijkt op een raderpatroon uit de Knip, de balzak over de plek waar de penis zat omhooggetrokken als een grote vierkante opgeblazen enveloppe aan dat radarpatroon vastgeniet. Alles is nog zo ver, rood en gezwollen. ‘Nou, zeg het maar’, gaat hij tartend verder. ‘Wat vind je ervan?’ Ik zeg niks, mijn strot zit dicht. Wat moet ik ook zeggen? Deze pijn kan ik niet wegnemen, maar mijn hart schreit om hem, deze man die ik zo verschrikkelijk liefheb. Wat kan mij die piemel nou schelen? Dat maakt hem niet minder waardevol voor mij en dat weet hij ook. Ik wil maar een ding, samen oud worden, dan maar zonder piemel godverdomme.”

Blz. 66: “14 september 2009

Vandaag staat er een echo van de rechter lies op het programma. We vinden het allebei heel erg spannend. De radioloog herkent ons en toont zich heel betrokken. Weer kijk ik mee en ik betrap mezelf erop dat ik van de spanning mijn adem inhoud. Ik voel Eefs ijskoude hand in de mijne. Nog voor de radioloog het aanwijst zie ik het al: Er is een verdikte lymfeklier te zien die na telefonisch overleg met de arts wordt gepuncteerd. Nu begint de spanning toch wel grip op ons allebei te krijgen. We maken ons nieuwe zorgen over deze punctie. Jammer genoeg zien we vandaag geen arts meer om dit te kunnen bespreken.”

Blz. 148: “6 april 2010

De rust is van korte duur, vannacht huilt hij weer van de pijn. Ik snap er niks meer van, iets klopt er niet. Ik stel voor om de dokterspost te bellen, maar dat wil Eef absoluut niet. Zijn nek is ook weer dikker geworden, zie ik. Hij ijsbeert van boven naar beneden, trap op trap af, ik word er helemaal gek van. Aan het eind van de nacht valt hij huilend in slaap. Janneke is wakker geworden en vindt het niet normaal. ‘Dit is niet goed, mama.’

‘Ik weet het Janneke, overmorgen krijgen we de uitslag van de scan, dan weten we hopelijk meer.’

Ze heeft het er heel moeilijk mee om haar vader zo te zien en te horen. In de loop van de ochtend gaat het iets beter, maar hij gaat niet naar de oedeemtherapie. Voor het eerst belt hij af.”

Recensies/Extra:

Enkele reviews van www.boekscout.nl:

- 4/5. Wat een herkenbaar, intiem en persoonlijk verhaal. De rollercoaster waarin je terecht komt als je geliefde ernstig ziek blijkt te zijn. Een must read! (Louise Schaap)
- 5/5. Niet geheel objectief, want deel van mijn eigen geschiedenis. Des te meer waardering voor de manier waarop dit boek, heel persoonlijk, intiem en helder geschreven is. In één ruk uitgelezen. (Martijn Arends)
- 4/5. Moedig om een boek te schrijven over een (denk ik) onderwerp in taboesfeer. Indringend verhaal, (Leo v.d. Acker)

- 5/5. Erg vreemd om dit te hebben gelezen wetend dat het over mijn eigen vader gaat. Het geeft een indrukwekkend beeld van wat de ziekte kanker doet. Niet alleen met de patiënt maar ook met iedereen in zijn of haar leven. (Arjen Arends)

De facebookpagina van het boek Kamer 13 is hier te vinden:

<https://www.facebook.com/13kamer/>.

Daarnaast is er ook een twitteraccount: <https://twitter.com/kamerdertien>.